

La fe dels apòstols i la sòlida esperança que genera Francesc

Dc, 3/07/2013 per Josep M. Rovira...

[Contemplació de l'Evangelí](#)

He interromput –cosa d'un parell de mesos– els comentaris al “Crec en un Déu”. Feina i ocupacions, segurament més urgents que importants. Ara, ja tinc enllestida tota la sèrie del “Credo”, per tal que surti a CatalunyaReligió però, abans, voldria fer aquí mateix una pausa, amb aquest comentari, que té molt a veure amb un tema permanent –la fe— però té a veure també amb un tema ocasional: l'esperança que, Francesc, el bisbe de Roma, ha estès per tota l'Església que presideix com a Papa.

Tot això en relació amb la Solemnitat dels Apòstols Pere i Pau (29 de juny) que sembla perllongada per la festa de l'Apòstol Tomàs del dia d'aquest dimecres (3 de juliol).

Ressona encara l'autenticitat de la fe de Pau, tal com la resumeix la Segona Carta a Timoteu: “Ha arribat l'hora de la meva partença. He lliurat un bon combat; he acabat la cursa; he conservat la fe” (2 Tim 4,6-7).

La fe dels cristians és, per tant, una aventura que s'assembla a un combat, a una cursa, a un exercici de perseverança: “Amb la vostra perseverança salvareu la vida”, diu Lluç 21,19. En definitiva, és una aventura que es viu amb Déu: “Tasteu i veureu què n'és de bo el Senyor. Feliç l'home que s'hi refugia”, diu el Salm 33, 9, cantat en la Solemnitat de sant Pere i sant Pau. Passa que el cristianisme més que una religió de llibre és la religió de la revelació de Déu per Jesús i, per tant, és la religió de la pregària, del diàleg, de la comunicació mútua, de l'amistat entre Déu i l'home.

Al voltant de la presó de Pere apareix la pregària de tota la comunitat: “Mentre Pere era a la presó ben vigilat, la comunitat pregava a Déu intensament” (Fets 12,5). Per cert les comunitats de Pere i les de Pau són diferents. Pere predica a les multituds i les fa batejar: un dia 3.000, un altre 5.000 (Fets 2,41;4,4). Pau, podríem dir amb un anacronisme, promou el que Benet XVI qualificarà com a “minories creatives”: converteix grups no pas molt nombrosos, els visita, els acull, hi conviu llargament, a Corint, a Èfes...

Faig una altre anacronisme: les multituds (petrines) que omplen la Plaça de sant Pere de Roma no exclouen, al contrari, demanen els grups ben formats (minories paulines com els grups de “lectio divina”, o els qui comparteixen el seu menjar amb els qui no en tenen, o els qui porten projectes de justícia i amor a la vida social). Tots, els de Pere, els de Pau i els de Tomàs, estan fonamentats en Crist, la Pedra angular (Efes 2,20) i intenten fer-lo present entre la gent.

I ara ve la pregunta ocasional però molt important: com pot valorar-se l'esperança que estan generant els gestos, les paraules i les disposicions pràctiques del Papa Francesc de cara a la conversió vers una Església més evangèlica, més atenta a la Paraula de Déu, més pobre i dels pobres? Voldria dir-ho fins i tot amb un cert toc de solemnitat: tinc la convicció, basada en una pura observació dels fets, que l'esperança que genera Francesc és sòlida. Sí, la pura successió dels fets, el

nomenament dels vuit cardenals per a la col·legialitat, l'actuació prudent i enèrgica amb el IOR (Banca Vaticana), la contínua valorització de la Paraula evangèlica que és la persona de Jesús..., les paraules i els fets de Francesc ens adverteixen de que la cosa és seriosa. Val la pena que mentre Francesc lluita i pateix amb amor, tota l'Església ha de ser al seu costat en pregària intensa a Crist.